

מה יקות השבת

והחנוכה

פרשת
וישב-חנוכה
תשפ"ה

גיליון
658

ד"ר ע"י קהל רובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזוע שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" זצוק"ל

◆ משיחורטיו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

מתיקות מנורת חנכה

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

החֶסֶד בבית שגלגל העֵלֶת נפֹשׁוֹת

באחד מדימוי ממות השבוע, כשהגעתי לביתי בהפסקת הצהריים, ראיתי שיש צורך לעזרה רבה בבית... היה לי קשה להתרשם לעזרה, מפני שבאותו יום למדנו סג"א קשה מאד בגמרא, ורצוני היה לשבת ולחזור על החומר.

נגשתי לארון הספרים לקחת את הגמרא, אלא שלבי לא נתן לי מנוח. חשבתי לעצמי: איך עכשו תלמד ותניח לאשתך ולילדים לסבל בבלגו ובחסר הנסיון שבבית, ומה התועלת בלמוד שכזה שאתה לומד שלא על מנת לקיים!?

לכן, החלטתי לשנות את תכניתי ולהתרשם לעזרה בבית, ובלבי התחזקתי בכשחוו בה' שיעזר לי בהכנת הסוגיא בזכות החסד עם בני ביתי. דבר ראשון נסיתי את הרצפה, מלאית שקית אשפה, ונרדתי לזרקה במכולת האשפה שברחוב.

הנה בין ביתי למכולת האשפה, אני מבחין בילד קטן כבן שש שנים ששוכב במדרגה על הגב ושתי ילדים קטנים עומדים לידו ואומרים לו: "יוסי! מה קרה? למה אתה שוכב... נו, תקום! מה אתה עושה?". מיד הבנתי שסורה כאן משהו לא תקין...

הנחתי את שקית האשפה, התקררתי לילד וראיתי שהוא שוכב מוסר הכרה. מיד זעקתי "להזמין אמבולנס!". ראיתי שם בחור שעומד בסמוך ומדבר בטלפון, שאלתי אותו "אתה מזמין הצלה?". אה הוא לא הבין על מה אני מדבר. הבנתי שאני הראשון שמבחין במארגע הזה ומיד הזמנתי אנשי הצלה למקום.

<< המשך המעשה בעמוד 7

עמו על כל סוגי אבנים טובות ומרגליות, ותוף קדי מחשב לפננו את ערכם, כי ידע המלך שבנו הוא יורש העצר של המלוכה ועליו לדעת בטיב האוצרות ובערכם.

הטייל בפלטין האוצרות

שנה אחת פאשר לקח המלך את בנו יחידו וטיל עמו בגן הנפלא של האוצרות, בתם הטייל, נגש המלך והצביע ואמר לבנו: ראה בני, שם בתוף כל האוצרות ישנו אוצר מיוחד, סגור במנעולים על גבי מנעולים, צנה המלך לפתחו, וראה הבן שהיה מנח שם יהלום מאיר באפן נפלא, עד שמרב ההנאה ישש למי שהסתכל בו, אינו צריך לכלום, אלא בעצם הראיה, באים לידי רגע ושלות נפש מיוחדת ומקבלים כחות עצומים.

אמר המלך לבנו: את היהלום הזה אני רוצה להביא לך מתנה! והטמין אותו בכיסו ואמר לו: יהיה לך ממנו תועלת לכל הזמנים, הוא יעמד לימינה תמיד לשמח אותך גם בזמנים הקשים, ותוכל להנות על ידו בכל התחומים.

ההרגל בטובות שגם למרידה

במשך הזמן, בו המלך התרגל לטובות שקבל בארמון המלוכה, עד שקבר לא העריך אותם כראוי. ויהי היום, ומרד בן המלך באביו, עד שנאלץ המלך לשלחו מעל פניו למקום מרחק ובדד, אשר הדרים בו הם כפריים מגשמים ועננים, ושם נפל לידי אנשים פוזזים ורקים שעבבוהו, והוא בחקמתו הצליח לחמק מהם והגיע למדבריות שממה.

מובא במדרש (בר"ר ס"ה כב), המעשה הידוע שהיה בזמן היונים עם יוסף משייתא, שבשעה שבקשו שונאים להקנס להר הבית, אמרו: יקנס מהם ובהם תחלה. אמרו לו ליוסף משייתא: פנס, ומה שתוציא יהיה שלך. נקנס והוציא מנורה של זהב. אמרו לו: אין דרכו של הדייט להשתמש בזו, אלא פנס פעם שניה ומה שתוציא יהיה שלך. וכאן יוסף משייתא טרב, ועמד בסרובו על אף שנתנו לו פטור מלשלם מכס במשך שלש שנים ואמר: 'לא די שהקעסתי את בוראי פעם אחת, אלא שאקעיסנו פעם שניה?!' ואז יסרו אותו בעניים קשים ומרים, והיה מצנח ואומר: וי אוי אוי שהקעסתי את בוראי.

ויש להתבונן, שפינו שהעז יוסף משייתא ולקח את המנורה, מה גרם לו להתהפך בפעם השניה ולהתנחם על מעשיו הרעים ולשוב בתשובה שלמה עד שיתגן כל מה שחטא וקנה את עולמו? ובכלל צריך באור, מדינע סבב ה' שגם חנכה קיה במנורה הטהורה, עד שנקבע וקרה לדורות, עבודת פלים ועבודות רבים בבית המקדש, ומה המיוחד במנורה?

משל היהלום הנוצץ

נקדים לכו משל למה הדבר דומה? למלך גדול שמשל על מדינות רבות, והיו גידו אוצרות רבים של כסף וזהב, ושל כל סוגי אבנים טובות ומרגליות, יהלומים מאירים וכל מיני אבני חן שבעולם, והכל היה מנח בתוף אוצרות המלוכה.

יום אחד בשינה, המלך היה מיטל עם בנו בפלטין של האוצרות, והיה משתעשע

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אלוהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •

מיהו אדם הגון?

כתוב: "לזה רשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן". נראה לזכור, שכל אדם בעצם שהתוודע פאו בזה העולם, יש לו גדר של לזה, וכמו שמשמע במדרש (ויק"ר כ"ב), "מי הקדימני ואשלים" - מי קלט לפני עד שלא נתתי לו נשמה, מי מל לשמי עד שלא נתתי לו בן וזה, מי עשה לי מעקה עד שלא נתתי לו גג, וזה המדרש מונה מצוות רבות, שהקב"ה מקדים לתת לאדם כל מה שהוא צריך, בכדי שיוכל לקדם את המצוות.

ולזה הפסוק אומר, שפאשר אדם הוא "לזה רשע", הינו שמקבל כל מה שהוא צריך, והוא משתמש בטובות ובחסדים שה' עושה עמו להרשיע ולעבר על רצונו ויתברר, והו סימו לכך שגם כלפי בני אדם המהות שלו היא רק לקבל, ו"לא ישלם" הינו שאינו משיב טובה למיטיבים עמו, וגם מה שזוהי עושה טוב לבריות, כל פגות היא לטובת עצמו.

אבל "וצדיק חונן ונותן", מי שהוא צדיק ועושה כל מה שביקלתו להרבות כבוד שמים, הדבר מוכיח שהמהות שלו היא נתינה, והוא מפיר טובה לכל אדם שהיטיב עמו, והוא "חונן ונותן" מעצמו גם לאותם שלא קבל מהם שום טובה.

המלה, מאהבתו הגדולה לבנו, שלח אחריו כמה משוריו הגדולים שילוהו, וראו כיצד הוא מתנהג במשך זמן זה, שהוא רחוק מתפנוגי הארמון שהיה רגיל בהם עד כה, וכעת הנו עובר קשיים רבים של עני ומחסור.

בו המלה בשפל המצב

אכן, מתחלה לא הרגיש הבן את העני, את הצער ואת הסבל, אך אט אט הוא החל להרגיש את שפל המצב אליו הגיע, והיות שהרעב הציק לו מאד, הוא היה אוכל את עשבי השדה, והחל להזכר בנעימות שהיתה לו בארמון עם אביו המלה, והיותה לו הרגשה של מזירות גדולה, שפעתה הוא מפסיד הפל.

באותה תקופה, בכל לילה היה ישן מתוך כפי תמרוירם על כל מה שהפסיד במרדו באביו, ונזכר באותו יום בשנה, שהמלה היה מראה לו את כל האוצרות היקרים שבידו, והיה מחשב לפניו את ערכם, כדי שבמשך הזמן יוכל לקבל את כל האוצרות, אך דא עקא, שפעתה הוא נפל מ"אגרא רמא לבריא עמיקתא" - מארמון המלה, למקום שמים שמצויים בו לסטים וחיות רעות.

המעקב אחרי בו המלה

שרי המלה עקבו אחריו בכל עת ושמעו

שהיה מדבר אל עצמו: 'עכשו אני מבין מה שהמלה אמר לי, שרק בארמון המלוכה טוב לי, כי כשהייתי בארמון, מרב ההרגל בכל הטובות שהמלה עשה אתי, לא הערפתי זאת כראוי וזה בעצם מה שגרם לי למרד במלה'.

והנה באחת הלילות שהיה ממרר בככי, לפתע נזכר באותו היום שהמלה טיל אותו בפלטין של האוצרות, ובאותו הלום נפלא ומאיר שהמלה הטמין בכיסו, שבעצם ההסתפלות בו מקבלים רגע ושמחה, מיד פשפש בבגדיו ומצא אותו, ובתוך המדבר החשוף והשמים נתגלה ובקע אור גדול ומיוחד המרגיע ומשמח. קעת הוא חזק את עצמו ושומח מאד והחליט שהוא מתפרנס על ידו.

היהלום הנוצץ בתוך החשך

למחרת, הלך למקום ישוב ואסף אנשים רבים רמי מעלה, ואמר להם, שיש לי חפץ יקר ערך שרוצה להראות להם במקום מרחק מאד. בהגיעם לשם, הוא הוציא את היהלום הנוצץ והמאיר, שהיה נתן לראותו טוב בפרט כשעומדים רחוק ממנו, וההלום היה משמח את כל רואיו, ושמעו של היהלום הנוצץ התפרסם, וכמוכן בן המלה התפרנס על ידו בכבוד.

כלם שמחו ושאלו אותו: 'מהיכן היהלום הנוצץ הזה?' והוא היה משיב: 'אני הוא בן המלה ואת היהלום הזה אבי המלה הביא לי, והוא עומד לי קעת בזמנים אלו שפלטתי בגלל מעשי הרעים, שעל ידו אני זוכר את הזמנים הטובים שהייתי בארמון המלוכה, וכבר אז אבי המלה אמר לי, שתמיד היהלום הזה ישמח אותי ויאיר את דרכי, גם בזמנים הקשים ביותר, לכן איני מפחד מכלום, אלא אני בטוח שעוד אחזר להיכל המלה'.

בינתיים השרים עקבו אחריו, וראו על ידי התנהגותו שפעתה הוא מעריך מאד את המלוכה, ועושה שם טוב וכבוד למלה בכל מקום שפגיע, החליטו לחזר לבית המלוכה וספרו למלה כל מה שראו - את הגעגועים האדירים של בנו ואת התרטה הגדולה שיש בלבו, ואת הפרסום והכבוד שעושה למלה בכל המדינות, מיד צנה המלה להחזירו בכבוד גדול לבית המלוכה כבראשונה, ושמחתו גדלה ככפל כפלים.

אהבת ה' בנרות החנכה

נרות החנכה
זו עקיס
כבוד לה'
כמו שקבות:
"בארים כדזו
הי", ולכן
עלינו לחשב
מחשבות של
הפרת הטוב לה'
בעת הדלקת
הנרות, על
חסד התורה,
המצוות, הבית,
המאכלים,
הנשימות
וכל הטובות
שה' נתן לנו,
שזה אנחנו

מפקיעים את דרכם של הנונים הרשעים, שרצו לעקר מאתנו את דרך ההודאה והעבודת ה' מאהבה, שעל כן תקנו חז"ל את מי החנכה לימי הלל והודאה.

• הרה"ג ר' יוסף טאנר שליט"א •

מדיני ההדלקה בבית הכנסת

נוהגים להדליק גר חנוכה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות משום פרסומי ניסא, ואף על פי שמדליקים בהם משום מנהג, יש לברך על ההדלקה. מקום ההדלקה לכתחלה הוא בכתל דרום או בשלחן העומד בכתל דרום, וכך למנות המקדש שמקומה היה בדרום, ומשעם זה יש לסדר את הנרות ממזרח למערב כסדר שהיה במקדש, ומכל מקום אין למחות באותם הנוהגים לסדר את הנרות מדרום לצפון, משום שיש אומרים שגם היה סדר הנרות במקדש (ש"ע תרע"ז ורמ"א ומ"ב שם).

זמן ההדלקה בבית הכנסת הוא בין מנחה למערב, מיד לאחר מנחה שהוא שעה שהצבור מקבצים ויש פרסום הנס גדול יותר, ולאחר מעריב אין נכון להדליק מפניו שכלם ממיהרים ללקח ולהדליק בביתם (רמ"א ומ"ב שם).

בית כנסת שיש בו כמה מנינים לתפלה ערבית בזה אחר זה, כתב בשו"ת שבט הלוי (ה"ט סי' קמ"ג), שאין להדליק בברכה אלא פעם אחת בלבד, ושאר המנינים אם רצו מדליקים בלא ברכה, ובית כנסת שיש בו חדרים נוספים המיוחדים להתפלל בהם (שטיבלאך), כמה מהפוסקים פתבו שבכל חדר תפלה שיש בו ספר תורה לעצמו, יש להדליק בו בברכה, וענין עוד.

הם רצו בזה שתהיה ההערכה שנקנתה לו עקב פניסתו בפעם הראשונה, אבל כעת כבר גדלה הערכתו לבית המקדש ולא הענין שיש להכנס בשנית. ועמד בסרובו, אפילו שנתנו לו פטור מלשלם מקס למשך שלש שנים.

הוא הביט במנוחת הזבח ובאור הבוקע ממנה, דגמתי היהלום הנוצץ המאיר גם למי שרחוק מאד, ש'אם כבדה אין זקוק לה' - שאף שלא היחיו לו לקחת את המנוחה, הרי שבכך אור ה' האיר בלבד, ודי' בזה להאיר לו גם בזמנים הקשים ומזה התעורר בתשובה ואמר: די לי שהקעסתי את בוראי פעם אחת, לא אכעיסנו פעם שנייה!

היהלום הנוצץ של חנכה

לכן סבב ה' שגם חנכה יהיה זקוק בפנוחה הטהורה, כדי שישאר זכרה לדורי דורות,

ההערכה הסמויה של היונים למקדש

ובזמן היונים, עם ישראל לא העריכו את בית המקדש כראוי, פי התרגלו לעבודות שבבית המקדש, ועשו אותו כמזנות אנשים מלמדה, ולעצמות זאת, היונים דוקא בגלל שהם רחוקים, הרגישו יותר טוב את הגדלה של בית המקדש, ויששכניה שורה בישראל.

לכן הם פנו ליוסף משיא את שהיה מתענין, שהרשיע מאוד, והתרחק מכל זיק שבקדשה, וטענו לו: אתה המרת את דתך (כאותו בן שמרד באביו והוא זרק אותו למדבריות), ובין כה אתה רחוק מאד, כעת אין לה מה להפסיד, אלא תקנס לבית המקדש ומה שתוציא יהיה שלך, הם רצו בזה להשפיל ולבזות את עם ישראל עד עפר, ועשו זאת באפן מתחכם, שלקחו יהודי שיכנס לבית המקדש ויחלל את קדשתו בזהב או כסף, וימיר את המקדש, והוא הענין שפניו ונכנס לבית המקדש.

מנוחת המקדש כיהלום הנוצץ

והנה לפתע הוא רואה את המנוחה הטהורה, שהיא דגמתי היהלום הנוצץ - שבהסתכלות בו מיד שמחים ומקבלים רגע ושלות נפש מיחדת, מיד נר נשמתו התעורר בו כיהלום נוצץ ומאיר, והוא תפס את מנוחת הזבח, והחליט שהוא רוצה לקחתה לעצמו. ותוך כדי שיצא עם המנוחה, לבו פעם בחזקה והתרגש כלו בהתלהבות מהאור הבוקע ממנוחת הזבח, וכבר רגשי חרטה ותשובה הציפו את לבו.

ומיד פשיצא, אמרו לו היונים: אין דרכו של הדייט להשתמש בזה! וכאלו אמרו לו: אל תשפח שאתה יהודי נמוך ובוגד, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין כ"ט), שמי ששוכר עדי שקר, הם נעשים זולים בעיניו, וקל וחומר בעיני כלם, כמו כן פאן, שהיונים ידעו בברור שהוא רוצה לקחת את המנוחה לעצמו כדי להתחזק על ידה ולעשות תשובה, ורצו ליאש אותו שלהדייט כמותו אין שום סכני לחזר בתשובה.

היונים מנסים ליאש

ואמרו לו: אם הנה רוצה דבר להתחזק בו, כנס פעם שניה ומה שתוציא יהיה שלך,

הנמשל: הקב"ה מלך המלכים שכל העשר והקבוד שלו, בנה לנו את בית המקדש - הפלטיין שמוגלה את כל האוצרות שבבריאה, שמשם למדו הודות על אוצרות המזון שה' בורא, וכן על אוצרות ופלאי גופו של האדם, המתגלים דרך אברי הבהמה, והקב"ה השתעשע עמנו בכל יום יום כפנים למקום, והראה לנו את כל האוצרות.

אף בתוך הפלטיין הגדול, בהיכל של בית המקדש שהוא חדר בתוך חדר, שם נמצא היהלום הנוצץ והמאיר באור יקרות - הלא הוא גר התמיד, שמוננו בקע אור רוחני, ועדות היא לבאי עולם שישכניה שורה בישראל (שבת כ"ב). ונצטוינו להדליק בכל יום את המנוחה הטהורה שבבית המקדש, להורות שכל האורה שיש בעולם ברוחני ובגשמי הוא מאת ה', וכן כל הטוב הנר על ידי האור הוא מאת ה', וללא האור הגשמי האדם נחשב לעור החשוב כמת.

לא האור אדם חשוב כמת

ועל זה אנו מברכים בכל יום: 'יוצר אור ובואר חשך', אנו מברכים את הקב"ה על האור - השמש וכל תולדותיה, וגם על תאורת החשמל שהיא תולדת האש, 'ומדאיפא תולדות מכלל דאיפא אבות', שיש לזכור על ידי התולדות את אבי אבות של האור, הלא הוא הקב"ה בעצמו שברא לנו את האור, כדי שנתבונן בכל חסדיו הנפרים על ידי האור.

והכהן הגדול היה מדליק את הנרות, להזכיר את כל הטוב שיש בכל אחד ואחד מישראל, שהנר הוא משל למעשים הטובים, כמו שנגמר "פי גר מצור". והנר מסמל את האדם כמו שכתוב: "גר ה' נשמת אדם", ובכלל כל אחד הקב"ה הותן אור ושמע ברוחני ובגשמי.

וזהו שאמרו חז"ל: 'עדות היא לבאי עולם שישכניה שורה בישראל', פי דרך גר התמיד שהדליקו בכל יום והיה נשאר דולק עד ליום המחרת בדרך נס, אנו רואים את אהבת ה' וקרבנותו אלינו באפן תמידי, שלמרות שישנם זמנים שאנו רחוקים מה' ואיננו ראוים לכלום, בכל זאת הקב"ה מצאנו אף ומאיר עלינו לזמן רב.

עד הדור הזה, שאנו מקימים בכל שנה את תקנת חז"ל להדליק נר איש וביתו, שהוא כמו היהלום הנוצץ שקבלנו מה' לזכר את אור ה' המאיר עלינו תדיר.

ולכתחלה מצינו להדליקו בפתח הפונה לרשות הרבים, לפרסם את הנס ולהראות לכל העמים שהקב"ה אוהב אותנו ומאיר עלינו תמיד ומצוה להניחו למטה מעשרה טפחים, שה' קרוב ומאיר גם לאותם אנשים הנמוכים ברוחניות, ועדין יש בהם טוב שעתיד להתגלות כלפי חוץ, וזמן ההדלקה לעת ערב להורות שה' יתברך שומר עלינו תמיד גם בזמנים החשוכים.

ויצא תמיד שימי החנכה סמוכים לפרשת וישב, שבה מספר על יוסף הצדיק שהצליח לעמד בכל הנסיבות שעמדו מולו, בזכות שראה לנגד עיניו את דמות דיוקנו של יעקב אבינו, וזה מה שהאיר ליוסף את החשכה הגדולה שהייתה לו במצרים, כי יעקב אבינו היה לו פנורת החנכה המלמד ששהקב"ה מאיר ליהודי גם בזמני האפלה והחשכות שלו.

לכלם יש תקנה

ומנר חנכה יש ללמוד, שלמרות שאדם לא הצליח בימי חייו, הוא יכול לתקן זאת בכל פעם, כמו במעשה של יוסף משיתא, שלמרות שזכנכה בו רוח שטות וחסא ועבר על כל התורה בלה, וחלל את שם ה' גרבים, הוא היה בין הרשעים הגדולים ביותר שהיו בכלל ישראל באותו דור, ובזה את עם ישראל בזה שהעז פניו להפגש להיכל ולהיות שתף לחלול המקדש.

ואף על פי כן, כשהוציא את המנוחה הוא התבונן בפנימיות שבה וראה שאינה עשויה לשם יפי חיצוני, שהיה אף יג התמיד לא היה עשוי להאיר, אלא עדות היא לבאי עולם ששכינה שורה בכל אחד מישראל, גם בחוטה כמותו, ולכל אחד בוערת המנוחה ומאירה בלבו את הדרך לחזור בתשובה. וכה התעורר בו האור הפנימי שבלבו ותקן את כל הרשעות שהיתה בו.

יש קונה עולמו ב'דקה' אחת!

ואם נתבונן, הרי ספורו של יוסף משיאת התרחש בכמה דקות ספורות, ואף שהיה אדם נמוך מאד, אבל היה לו את המנוחה והוא חשב והתבונן בה שמאירה פיהלום נוצץ, ומכח זה החליט שבפעם היהלום של המלך נמצא בתוכו, וכעת עליו להוציא כלפי הגויים ולהראות שהקב"ה אתו בכל מצב, וקנה בזה את עולמו. וזוהי עצה טובה לאדם ליחד בכל תחלת שעה 'דקה אחת' להתבונן בחסדי ה' או לבקש מה' מה שצריה, כי הכח של דקה אחת גדולה היא מאד לאין שעור, וכל אדם יכול לקנות את עולמו ב'דקה' אחת.

והקב"ה קבל את תשובתו, כי יש קונה עולמו בשעה אחת, ואף גרות חנכה עשויים להזכיר לנו, שגם אם לא הצלחנו ביום זה, הרי שהאור הנוצץ מהמנוחה מאיר עד הדור הזה, ורק עליה להתבונן בדבר טוב שה' עשה אתה, ולהאיר ולגלות את הטוב שה' הטמין בתוכך ולהתעורר מן האהבת ה', ומתוך כך ללכת בדרכי ה' לעסוק בתורתו הקדושה ולשמר מצוותיו תמיד, אמן.

עצה מתוקה

בפרשתנו אנו קוראים על כך שאחי יוסף השכטים הקדושים, לא הצליחו לגלות באמת את ערכו הגדול והרם של אחיהם יוסף הצדיק, ומה נלמד בכל חמור שאנחנו מעושי השכל לא מסגלים להבין באמת את דרכיו והנהגותיו של אף אחד מחברנו, ולכן עלינו לדון את כלם תמיד לכף זכות.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, בהתקרב אלינו ימי החנכה, מחלים אנו את פניך שתאיר לנו את אורך, שנוכה לראות את האור של כל אחד מישראל, גם אם הוא ירד פלאים, כאור נרות החנכה המאירים למטה מעשרה טפחים.

אנא ה', ראה נא בענינו ומהר לנאלנו מידי אויבנו הזמנים בכל עת להרע ולהזיק לנו, יהמו מעיד ויכמרו רחמך עלינו וכשם ששזרת לאבותינו לנצח את אויביהם הוונים שרצו לעקרו מדרך הקדושים, כן תרחם עלינו ותאבד את כל עצות השטן שמחטיא את בני האדם בעצותיו המתחכמות בפרט על ידי כלי הטכנולוגיה הטמאים המכילים כל חלקה טובה, ובמקום הטמאה הנוראה הזאת תשפיע עלינו ועל כל בני ישראל שפע של קדשה ואהבה עצומה אליך ותמחר ותחיש לנאלנו גאלה שלמה במהרה, אמן סלה.

המשך מתיקות הניסים

תור כדי השלפון, הילד התעורר ואמר: 'מה סורה כאן?! איפה אני?!'. הוא נסה לעמד על רגליו ולא הצליח. רק כעבור זמן מה הוא נעמד על רגליו כשהוא חור מאד, החברים של יוסי החלו לומר לי בתמימותם שלא קרה לו שום דבר ואיו צרף להזמין הצלה... אמרתי להם, "אתם חייבים להתמתין כאן, כי יוסי התעלה ומכרחים להמתין שאנשי הצלה יבדקו אותו".

שאלתי את יוסי מה השלפון שלהם בבית והוא זדע לומר לי, אלא שספרה אחת היתה מיתרת, צפיתי לסייעתא

צריה בדיקת רופא. בעת הגיע למקום אמבולנס של הצלה ויוסי עלה עם הוריו, רק עכשו וכלתי לחזר ולהרים את שקית האשפה ולזרוקה למכולת האשפה.

חזרתי הביתה כשכלי נסער. ספרתי למשפחתי את הספור הזה, ויחד עם משפחתי הבחנתי במה שארע עמי מלכתחלה - שאחרי שבחרתי לעסוק בחסד ולא להתעלם מהמעוקה שבבית, גלגל ה' לידי חסד נוסף וגדול שבה של הצלת נפשות, כי 'מצוה נורת מצוה' ומצוה קטנה יכולה לגלגל לאדם מצוה עצומה.

י. מ. ירושלים

דשמא כדי לאתר את הוריו, ועלה בדעתי להוריד ספרה אחת שהיתה בפולה שלש פעמים, ואכן זה היה המספר הנכון של האמא. שאלתי את האמא האם היא יודעת היכן נמצא יוסי בנה, היא מיד נבהלה ושאלה אם קרה לו משהו, כדי שלא להבהיל, אמרתי שהוא רק נפל קצת, והאמא הגיעה למקום בבחילה.

אשריהם ישראל שמתנדבים להציל נפשות ובתוך כדקה-שתיים הגיעו אנשי הצלה, וביניהם אחד מחברי שבדיקת באותו שבוע חזר לגור בירושלים. אנשי הצלה בדקו אותו, והיו תסמינים שהוא

כ"ד חשוון תשפ"ה לפ"ק

בס"ד

לכבוד הרה"ג ר' **שלום שליט"א**
מו"צ בק"ק **ירושלים**

בדבר שאלתך בעניין הר' מנחם יאזע נ"י, אודות הפרסומים בדבר מעורבות האגודה למען טוהר המחנה, הרינו להשיבך בדלקמן:

מבלי להידרש לעניין הטענה אודות הנהגות שונות בקבוצה זאת, מאחר ואין זה מעיסוקיה של האגודה. (הגם שידוע לנו על מכתב של בי"ד מסוים שיצא כנגדו בכל התוקף, אך אין רבני האגודה סומכים על הנ"ל בהיות כי אין הם ברי סמכא, וידוע לנו ממקרים אחרים שהקו המוביל של - לכה"פ - חלק מרבני הבי"ד הנ"ל הוא להשמיץ את הציבור החרדי כולו כאילו שהוא מעלים עין מדברים אלו, ואין הדברים שקולים אצל חלקם כפי דעת תורה ודרך המסורה).

ולפרטי הדברים הידועים לנו: בתאריך י"ב סיוון תשפ"ד פנו אלינו, הפנייה היתה לעזרה אודות הנ"ל בטענות על ענייני צניעות, אך אחרי הבקשה לשמוע את הפרטים והעובדות, הפנו את הידיעות לאחרים, ואחרים לאחרים, וכאשר פנינו אל האחרים, סרבו בכל תוקף מלשתף את ידיעותיהם.

הפונה הנ"ל הגיע אל פעילי ועסקני האגודה, בדרישה לטפל בעניין, ושוב, מבלי להביא ידיעות ברורות, או עדות ברורה מבלי ראשון על פגיעה וכדו', כמו"כ פנה הנ"ל להרה"ג ר' **שלום שליט"א** לעסוק בעניין זה, והרב שלח אותנו אלינו, ושוב התברר שאין בידו דברים ברורים.

כאשר פנו עסקני האגודה לכמה מהמתלוננים, בשיחה עם כמה מהם טענו הנ"ל למעשים אסורים שנעשו ע"י הנ"ל עם אחרים, וכאשר ביקשנו לדבר עם הנפגעים עצמם, לא נענו לנו עד לרגע זה, (וכמוכן שאין אנו סומכים על סיפורים של אחרים וכדו' בדברים חמורים כאלו אלא אחרי בירור מעמיק ואישי כל דבר לגופו) ובנוסף לא היה בידם לפרט פרטי הפגיעה ותאריך מדויק וכדו' אלא דיברו באופן כללי ביותר, (למעט אחד הטוען שהוא נפגע בעצמו, וכאשר פנו אליו מטעם האגודה, שוב הנ"ל דיבר באופן כללי ביותר ולא מסר עדות ברורה על מהות הפגיעה וכו'), ההתרשמות היא שאין בדברים אלו ובאופן הגדת עדויות, כאלו בכדי לפסול אדם ולפעול כנגדו בקשר לתלונות בענייני צניעות הנ"ל. כאמור שלא נכנסנו לעניינים אחרים שאינם בתחום עיסוקה של האגודה.

תוך כדי הפעולות לברר מקור הדברים, הוצגו בפנינו נתונים מסמרי שיער, על דרכי פעולה ומניעים פסולים ביותר, (כגון נסיון להפיל את הר' מנחם הנ"ל וכדו').

ועתה, בענין הד"ת שהיה בבית דין העדה החרדית שנכחנו שם לפני הדיון הנה דברים כחוויתך, לקראת תחילת הדיון הוזמנו עסקני האגודה לבית הדין ע"י הגאון"צ הביד"צ שליט"א, (דבר שבשגרה בדיונים מסוג זה), לברר את ידיעותינו בנידון, העסקנים הגיעו והבהירו שעד כה לא הגיעו הדברים לכדי נתון מבוסס ואמין, ובכל אופן של בירור הדברים צריך להיות באופן מעמיק, ובשטרי ברורות, ולא שיטוח טענות והמשך פרסומים בציבור ללא החלטה תורנית מקובלת, יובהר, כי לאחר שבית הדין של העדה החרדית ביקשו להתום על שטר ברורות, הר' מנחם הנ"ל הסכים להתום על כך, והמתלוננים סרבו בכל תוקף.

אין לטוהר המחנה עד כה חו"ד נחרץ בנידון, אך דעתנו ברורה שהדברים חייבים בדיקה מעמיקה וברורה, ולא גיבוב מילים דרך פאשקווילים חוברות אנונימיות עלומי שם וכדומה.

בכ"ר
ההנהלה